

GENERĀLADVOKĀTA F. G. DŽEIKOBSA [F. G. JACOBS] SECINĀJUMI,
sniegti 2005. gada 24. februārī¹

1. Šī lieta attiecas uz prasību, ko iesniedzis apdrošinājumaņēmējs pret saviem apdrošinātājiem nolūkā saņemt polisē paredzēto apdrošināšanas atlīdzību attiecībā uz viņa atbildību pret cietušo personu un kurā apdrošinātāji vēlas kā trešo personu pieaicināt citu apdrošinātāju, kas, kā tiek apgalvots, ir apdrošinājis cietušo personu pret to pašu risku.

2. Galvenais jautājums ir par to, vai, piemērojot Briseles konvenciju², šo situāciju regulē normas par jurisdikciju lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu, vai īpaša norma par trešo personu tiesvedību.

3. Ja piemērojamas būtu pēdējās no minētajām, rodas jautājums par to, kādi ir to piemērošanas priekšnoteikumi.

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

2 — 1968. gada 27. septembra Konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās. Konsolidēta Konvencijas redakcija ar četrus tai sekojošo Pievienošanās konvenciju veiktajiem grozījumiem ir publicēta OV 1998, C 27, 1. lpp. Kopš 2002. gada 1. marta (pēc tam, kad testājās izskatāmās lietas fakti), Konvenciju aizstāj, izņemot jautājumus, kas attiecas uz Dāniju un uz noteiktām citu dalībvalstu aizjūras teritorijām, Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.).

Briseles konvencija

4. Briseles konvencija regulē jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās. II sadaļa nosaka līgumslēdzēju valstu jurisdikciju. 2. pants paredz vispārēju principu, saskaņā ar kuru jurisdikcija ir tās līgumslēdzējas valsts tiesām, kurā ir atbildētāja domicils. Turpinājumā ir izklāstīti šī principa izņēmumi, kas noteiktās lietās piešķir jurisdikciju citām tiesām.

5. Šo izņēmumu vidū 6. panta 2. punkts attiecas uz tiesvedību pēc trešo personu pieteikuma. Saskaņā ar šo normu personu ar domicilu valstī, kas ir līgumslēdzēja, var iesūdzēt kā "trešo personu lietā par garantiju vai galvojumu vai jebkurā citā tiesvedībā pēc trešo personu pieteikuma tiesā, kurā ierosināta pamattiesvedība, ja vien tā nav ierosināta vienīgi ar mērķi atņemt tās tiesas jurisdikciju, kas viņa lietā būtu kompetenta".

6. II sadaļas 3. iedaļa attiecas uz jurisdikciju lietās, kas saistītas ar apdrošināšanu. Tā paredz šādus noteikumus.

3) ja viņš ir kopapdrošinātājs — tās dalībvalsts tiesā, kurā ir ierosināta tiesvedība pret galveno apdrošinātāju.

“7. pants

Lietās, kas saistītas ar apdrošināšanu, jurisdikciju nosaka ar šo iedaļu, neierobežojot 4. pantu un 5. panta 5. punktu.

8. pants

Apdrošinātāju, kura domicils ir valstī, kas ir līgumslēdzēja, var iesūdzēt:

9. pants

Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu vai nekustamā īpašuma apdrošināšanu, apdrošinātāju turklāt var iesūdzēt tās vietas tiesās, kur noticis kaitējums [aizskārums]. Piemēro šo pašu normu, ja uz kustamo un nekustamo īpašumu attiecas tā pati apdrošināšanas polise un abus negatīvi ietekmējis viens un tas pats gadījums.

10. pants

1) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils, vai

2) citā valstī, kas ir līgumslēdzēja, tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils, vai

Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu, apdrošinātāju, ja tiesas likums to ļauj, var arī piesaistīt tiesvedībai, ko pret apdrošināto ierosinājusi cietusī puse.

7., 8. un 9. pantu piemēro prasībām, ko ierosinājusi cietusi puse tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiesas prasības ir atļautas.

1) ko noslēdz pēc strīdus sākuma vai

Ja tiesību akti, kas reglamentē šādas tiesas prasības, nosaka, ka apdrošinājumaņēmēju vai apdrošināto var piesaistīt kā pusi prasībā, viņi atrodas tās pašas tiesas jurisdikcijā.

2) kas ļauj apdrošinājumaņēmējam, apdrošinātajam vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējam ierosināt tiesvedību citā tiesā, nevis šajā iedaļā norādītajā; vai

11. pants

Neierobežojot 10. panta trešajā daļā noteikto, apdrošinātājs var ierosināt tiesvedību tikai tās līgumslēdzējas valsts tiesās, kurā atrodas atbildētāja domicils, neatkarīgi no tā, vai viņš ir apdrošinājumaņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs.

3) kas ir noslēgta starp apdrošinājumaņēmēju un apdrošinātāju, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta tajā pašā līgumslēdzējvalstī, un apstiprina attiecīgās valsts tiesu piederību, pat ja kaitējums notiktu ārvalstīs, ar noteikumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem; vai

Šis iedaļas noteikumi neietekmē tiesības iesniegt pretpasību tiesā, kurā, saskaņā ar šo iedaļu, izskata pamatprasību.

4) kas ir noslēgta ar apdrošinājumaņēmēju, kura domicils nav dalībvalstī, izņemot, ciktāl apdrošināšana ir obligāta vai attiecas uz nekustamo īpašumu kādā dalībvalstī; vai

12. pants

Šis iedaļas noteikumus var neievērot tikai saskaņā ar vienošanos:

5) kas saistās ar apdrošināšanas līgumu, ciktāl tas attiecas uz vienu vai vairākiem 12.a pantā minētajiem riskiem.”

7. 12.a pants uzskaita riskus, kas galvenokārt ir saistīti ar preču pārvadāšanu ar jūras kuģiem un lidaparātiem, veicot uzņēmējdarbību.

8. Konvencijas 8. iedaļa paredz noteikumus par saistītām prasībām, kas celtas dažādu līgumslēdzēju valstu tiesās. 22. pants, ciktā tas attiecas uz lietu, paredz:

“Ja saistītas prasības celtas dažādu līgumslēdzējvalstu tiesās, visas pārējās tiesas, izņemot tiesu, kurā pirmajā iesniegta lieta, var apturēt lietas izskatīšanu, kamēr prasības izskata pirmajā instancē.

[..]

Šajā pantā prasības uzskata par saistītām, ja tās ir tik cieši saistītas, ka ir lietderīgi tās izskatīt un izlemt kopā, lai novērstu nesavienojamu spriedumu risku, ko rada atsevišķa tiesvedība.”

Fakti un process

9. *Soptrans* ir Bulū [*Boulou*], Francijā, reģistrēta sabiedrība, kam pieder automašīnu

novietne, kurā tā glabā jaunas automašīnas, ko iecerēts pārdot un pārvadāt Eiropā. Šajā nolūkā tā ir noslēgusi apdrošināšanas līgumus ar *GIE Réunion européenne*, *AXA*, *Winterthur* un *Le Continent*, un *Assurances Mutuelles de France*, kas visas ir reģistrētas Francijā, pret kaitējumu šīm automašīnām.

10. 1990. gada 13. augustā vētra ar krusu sabojāja vairākas novietnē novietotas automašīnas, kas piederēja *General Motors España* (“*GME*”), kuras apdrošinātājs — *Zurich España* — ir reģistrēts Spānijā. Tiesvedība, ko Spānijā aizsāka *GME*, tika izbeigta, *GME* un *Soptrans* noslēdzot izlīgumu, kas paredzēja, ka *Soptrans* kā zaudējumu atlīdzību izmaksā *GME* 120 miljonus pesetu.

11. *Soptrans* cēla prasību pret saviem apdrošinātājiem *Tribunal de grande instance de Perpignan* [Perpiņānas Pirmās instances tiesā, Francijā], prasot atmaksāt atlīdzību, ko tā izmaksāja, pamatojoties uz atbildību, kuru tā atzina. Savukārt apdrošinātāji, pamatojoties uz Francijas Apdrošināšanas kodeksa L 121-4. pantu, kas attiecas uz risku, kas apdrošināts ar vairākām polisēm, lūdza tiem atļaut šajā tiesvedībā piesaistīt *Zurich España*. *Zurich España* norādīja, ka jurisdikcija ir tiesām Barselonā, kur tā ir reģistrēta.

12. Ar 2001. gada 5. februāra spriedumu apelācijā par *Tribunal de grande instance de Perpignan* lēmumu *Cour d'Appel de Montpellier* [Monpeljē Apelācijas tiesā, Francijā] nolēma, ka *Zurich España* tiesvedībā Francijas tiesās piesaistīt nevar.

13. *Soptrans* apdrošinātāji (turpmāk tekstā — “kasācijas sūdzības iesniedzēji”) par šo spriedumu ir iesnieguši kasācijas sūdzību *Cour de Cassation* [Kasācijas tiesā], kas ir apturējusi tiesvedību un lūdz prejudiciālu nolēmumu par šādiem jautājumiem:

“(1) Vai 1968. gada 27. septembra Briseles Konvencijas II sadaļas 3. iedaļas normas ar 1978. gada Pievienošanās konvenciju izdarītajiem grozījumiem attiecas uz apdrošinātāju savstarpēju pieaicināšanu lietās garantijas sniegšanai vai kā trešās personas tiesvedībā, kuras pamatā ir nevis pārapdrošināšanas līgums, bet gan apgalvojums, saskaņā ar kuru pastāv vairākkārtējas apdrošināšanas vai kop-apdrošināšanas situācija?

(2) Vai, nosakot jurisdikciju attiecībā uz apdrošinātāju savstarpēju pieaicināšanu lietās garantijas sniegšanai vai kā trešās personas, ir piemērojams 6. panta 2. punkts, un, ja ir, vai tā piemērošana ir atkarīga no tā, vai pastāv saistība starp prasībām Konvencijas 22. panta izpratnē, vai vismaz no pierādījumiem, ka starp šādām prasībām pastāv pietiekami izteikta saistība, lai apliecinātu, ka foruma izvēle nav ļaunprātīga?”

14. Kasācijas sūdzības iesniedzēji, *Zurich España*, Komisija un Francijas un Itālijas valdības iesniedza rakstveida apsvērumus. Visi, izņemot Itālijas valdību, tāpat bija pārstāvēti arī tiesas sēdē.

Par pirmo jautājumu

15. Puses nav vienisprātis par to, vai Konvencijas II sadaļas 3. iedaļa attiecas uz apdrošinātāju savstarpēju pieaicināšanu lietās garantijas sniegšanai vai kā trešās personas par vairākkārtēju apdrošināšanu vai kopapdrošināšanu. Kasācijas sūdzības iesniedzēji, Komisija un Itālija norāda, ka 3. iedaļa nav piemērojama, savukārt *Zurich España* un Francija uzskata, ka tā ir piemērojama.

16. Manuprāt, neskatoties uz 7. panta plašo formulējumu, normas šajā iedaļā nav iecerēts piemērot tiesvedībai starp apdrošinātājiem.

17. Šāda uzskata pamatojums ir atrodams visās šīs iedaļas materiālajās tiesību normās un it īpaši 8., 10. un 12. pantā, kur acīmredzami tiek aplūkotas prasības, ko cēlis apdrošinājumaņēmējs, apdrošinātais vai cietusī persona, un 11. pantā, kas atsaucas uz prasībām, kuras celtas pret apdrošinājumaņēmēju, apdrošināto vai apdrošināšanas atbildības saņēmēju.

18. To atbalsta arī Tiesas judikatūra, saskaņā ar kuru šī iedaļa, līdzīgi kā daudzas citas Konvencijas īpašās normas, ir paredzēta tam, lai aizsargātu vājāko pusi, šajā gadījumā — “apdrošināto, kas visbiežāk saskaras ar tipveida līgumu, par kuru noteikumi vairs nav apspriežami, un kas ir vājākā ekonomiskā pozīcijā”³ vai “pusi, kura tiek uzskatīta par ekonomiski vājāku un mazāk pieredzējušu juridiskajos jautājumos nekā otra apdrošināšanas līguma puse”⁴. Nevaru iedomāties apstākļus, kuros profesionāls apdrošinātājs varētu apgalvot, ka viņš ir šādā vājākā pozīcijā attiecībā pret citu apdrošinātāju, lai atsauktos uz šajā iedaļā paredzēto aizsardzību.

19. Tāpēc attiecībā uz pamata prāvu lietā, kas tiek izskatīta, tas, ka forumu izvēlējās *Soptrans*, pilnībā atbilst 3. iedaļai.

20. No šāda viedokļa raugoties, varētu norādīt, ka šādā tiesvedībā, kas ietilpst iedaļas piemērošanas jomā, 8. panta 3. punkts un 10. pants ļauj celt prasību pret apdrošinātāju par piedalīšanos kaitējuma vai zaudējumu atlīdzināšanā tiesās, kas neatrodas tā domīcila vietā.

21. Patiesi, neviena no šīm normām neietver atsauci uz tādiem apstākļiem kā izskatāmajā lietā. 8. panta 3. punkts atsaucas uz kopapdrošinātājiem un, neskatoties uz iesniedzējtiesas jautājuma formulējumu, šķiet skaidrs, ka attiecības starp kasācijas sūdzības iesniedzējiem un *Zurich España* izskatāmajā lietā nav kopapdrošināšanas attiecības šo normu izpratnē⁵. 10. pants atsaucas uz prasībām, ko cēlusi cietusi puse.

22. Tomēr ir skaidrs, ka apdrošinātāja kā trešās personas pieaicināšana atbildētāja pusē garantijas sniegšanai tiesvedībā, ko nav ierosinājis apdrošinātājs, nav pretrunā iedaļas sistēmai.

23. Visbeidzot, pat ja uzskatītu, ka 3. iedaļa ir piemērojama trešo personu tiesvedībai starp apelācijas iesniedzējiem un *Zurich España*, skatot izolēti — un iepriekš esmu skaidrojis, ka uzskatu, ka tas nav piemērojams tiesvedībai starp apdrošinātājiem — vienīgi 11. pants, kas ierobežo apdrošinātāja tiesības izvēlēties forumu, kurā tas ceļ

3 — 1983. gada 14. jūlija spriedums lietā 201/82 *Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung AG u.c./Amministrazione del Tesoro dello Stato* (*Recueil*, 2503. lpp., 17. punkts).

4 — 2000. gada 13. jūlija spriedums lietā C-412/98 *Group Josi* (*Recueil*, I-5925. lpp., 65. punkts).

5 — Skat. Šlosera [*Schlosser*] ziņojumu par Konvenciju par Dānijas Karalistes, Īrijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanas konvencijai par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās un Protokolam par tās interpretāciju Kopienų Tiesā (OV 1979, C 59, 71. lpp.), 149. punkts.

prasību, varētu prasīt, lai šī prasība tiek celta *Zurich España* domicila tiesās.

24. Tomēr, pirmkārt, 11. pantā ir minēti tikai atbildētāji, kas ir apdrošināšanasņēmēji, apdrošinātie vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmēji. Otrkārt, forumu izvēlējās *Soptrans*, nevis kasācijas sūdzības iesniedzēji un, treškārt, 11. pants tikai no jauna paredz vispārēju principu par atbildētāja domicilu, kas minēts 2. pantā⁶, ko attiecībā uz trešo personu tiesvedību ierobežo 6. panta 2. punkts. Uz šo normu attiecas otrais jautājums.

25. Līdz ar to uz pirmo jautājumu jāatbild, ka Briseles konvencijas II sadaļas 3. iedaļas normas par apdrošināšanu, neaptver apdrošinātāju savstarpēju pieaicināšanu lietās garantijas sniegšanai vai kā trešās personas, balstoties uz iespējamu vairākkārtēju apdrošināšanu.

Par otro jautājumu

26. Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai Konvencijas 6. panta 2. punkts ir

piemērojams, lemjot par jurisdikciju tiesvedībā, kurai apdrošinātājs pieaicinājis trešo personu — apdrošinātāju, un, ja ir, vai tā piemērošana ir atkarīga no tā, vai pastāv saistība starp prasībām Konvencijas 22. panta izpratnē, vai vismaz no pierādījumiem, ka pastāv pietiekami izteikta saistība starp šādām prasībām, lai apliecinātu, ka foruma izvēle nav ļaunprātīga.

27. *Zurich España* alternatīvi norāda — ja uzskatītu, ka 3. iedaļa nav piemērojama, izskatāmajā lietā nebūtu izpildīti 6. panta 2. punkta noteikumi, tā ka šī norma nebūtu piemērojama. Savukārt kasācijas sūdzības iesniedzēji, Komisija un Itālija uzskata, ka 6. panta 2. punkts ir piemērojams.

28. Par šiem atšķirīgajiem argumentiem jāizdara šādas trīs piezīmes.

29. Pirmkārt, attiecībā uz noteikumu, ka pamattiesvedību nedrīkst ierosināt vienīgi ar mērķi atņemt jurisdikciju tai tiesai, kurai tā būtu trešās personas lietā, *Zurich España* tiesas sēdē apgalvoja, ka kasācijas sūdzības iesniedzēji ir mēģinājuši atņemt Spānijas tiesām jurisdikciju, liekot *Soptrans* celt prasību tā, lai izvairītos no viņu iesūdzēšanas šajās tiesās.

6 — Skat. ģenerālvokāta Fenelija [*Fennelly*] secinājumus iepriekš, 4. zemsviras piezīmē, minētajā lietā *Group Josi*, 30. punkts.

30. Tomēr tas ir fakta jautājums, kas jāizlemj valsts tiesām. Ja izrādītos, ka vienīgais foruma izvēles mērķis ir atņemt jurisdikciju tai tiesai, kurai tā būtu bijusi, no paša 6. panta 2. punkta formulējuma ir skaidrs, ka tas nav piemērojams.

31. Otrkārt, ir domstarpības par to, vai 6. panta 2. punkta piemērošana ir atkarīga no tā, vai pastāv saistība starp pamattiesvedību un tiesvedību, kurā apdrošinātājs pieaicinājis trešo personu — apdrošinātāju, kas būtu pietiekami, lai vai nu izpildītu 22. pantā paredzētos kritērijus, vai pierādītu, ka foruma izvēle nav ļaunprātīga.

32. Kas attiecas uz pirmo aspektu, piekritu argumentam, ka tad, ja atbildētājs kādu pieaicina garantijas sniegšanai vai kā trešo personu atbildētāja pusē, pastāv nesaraucama saikne starp piesaistīto personu un pamattiesvedību. Kā norāda Komisija, saistība rodama interesēs, kādas var būt sākotnējam atbildētājam, proti, pieaicināt trešo personu, lai tā izmaksātu garantiju vai citu atlīdzību, kas segtu sākotnējās prasības rezultātā veiktos izdevumus.

33. Jebkurā gadījumā šķiet skaidrs, ka pastāv nesaraucama saistība starp prasību pret apdrošinātāju, kas celta par atlīdzību par apdrošināta gadījuma sekām, no vienas puses, un, no otras puses, tiesvedību, ar kuras palīdzību apdrošinātājs prasa ieguldījumu no cita apdrošinātāja, kas, iespējams, ir apdrošinājis to pašu gadījumu.

34. Uz šo pamatojoties, neuzskatu, ka vajadzētu papildus pieprasīt, lai pastāvētu kāda ciešāka saikne 22. panta vai cita panta izpratnē vai citādi. Tāpēc nav jāapskata argumenti par patieso šādas saiknes raksturu.

35. Kas attiecas uz otro aspektu, tas, vai pastāv iecere atņemt jurisdikciju tai tiesai, kura ir kompetenta personas lietā, vai šādas ieceres nav, neattiecas uz saikni starp pamattiesvedību un pieaicināšanu lietā garantijas sniegšanai vai kā trešo personu un, manuprāt, nav iemesla abus kritērijus sasaisīt.

36. *Zurich España* tomēr atsaucas uz *Cour d'appel, Montpellier* saskaņā ar kuru nepa-

stāv risks, ka pamattiesvedība un trešo personu tiesvedība varētu novest pie nesavienojamiem spriedumiem.

“procesuālo normu ziņā ir jāvadās pēc valsts tiesību normām, kas jāpiemēro valsts tiesībai”⁷.

37. Tomēr, kā jau minēju, manuprāt, tāda veida tiesvedības, kādas tiek apskatītas, ir nesaraucjami saistītas un 22. panta kritēriji — kas ietver nesavienojamu spriedumu risku — nav svarīgi. Jebkurā gadījumā, ir jāpiezīmē, ka 22. pants atļauj, bet nepieprasa, lai visas pārējās tiesas, izņemot tiesu, kurai pirmajai iesniegta lieta, apturētu tiesvedību vai atteiktos no jurisdikcijas.

40. Kasācijas sūdzības iesniedzēji atzīmē, ka Francijas Civilprocesa kodeksa 325. pants nosaka, ka trešās personas pieteikums par iestāšanos lietā ir pieņemams vienīgi tad, ja tam ir pietiekoši cieša saistība ar pušu prasījumiem pamattiesvedībā.

38. Treškārt, vairākas personas apskata to, vai pieaicināšanu garantijas sniegšanai vai kā trešo personu var izslēgt no 6. panta 2. punkta piemērošanas jomas, izmantojot valsts procesuālo tiesību normas par pieņemamību.

41. Ir skaidrs, ka valsts procesuālo tiesību normas var ierobežot iespēju uzsākt tādu tiesvedību, kurā kāds pieaicināts garantijas sniegšanai vai kā trešā persona, tiesā, kurai ir jurisdikcija pamattiesvedībā.

39. Kasācijas sūdzības iesniedzēji, Komisija un Itālija šajā sakarā atsaucas uz Tiesas nostāju spriedumā lietā *Hagen*, saskaņā ar kuru “attiecībā uz prasību par garantijām vai galvojumu 6. panta 2. punkts tikai nosaka, kurai tiesai ir jurisdikcija, un neattiecas uz tā dēvētajiem pieņemamības kritērijiem” un ka

42. Tomēr no sprieduma lietā *Hagen*⁸ izriet, ka valsts tiesa nevar piemērot valsts tiesību normas par pieņemamību, ja šāda rīcība ierobežo Konvencijas normu par jurisdikciju piemērošanu.

7 — 1990. gada 15. maija spriedums lietā C-365/88 *Hagen/Zeelhaeghe* (*Recueil*, I-1845. lpp., 18. un 19. punkts).

8 — 20. punkts.

43. Tādējādi Konvencijas 6. panta 2. punkts ir piemērojams, lemjot par jurisdikciju tiesvedībā par apdrošinātāju savstarpējo pieaicināšanu lietā garantijas sniegšanai vai kā trešo personu, saskaņā ar šādas tiesvedības definīciju valsts procesuālo tiesību normās. Ievērojot nesaraucamo saikni starp šo pietei-

kumu un pamata lietu, tā piemērošana ir atkarīga vienīgi no tā, vai pastāv pierādījumi, kas liecinātu, ka pamattiesvedība ierosināta vienīgi ar mērķi atņemt jurisdikciju tai tiesai, kura būtu kompetenta lietā pret atbildētāju, pret kuru vērsts pieteikums par garantiju vai trešās personas pieaicināšanu.

Secinājumi

44. Tādējādi uzskatu, ka uz *Cour de Cassation* uzdotajiem jautājumiem Tiesai būtu jāsniedz šādas atbildes:

- 1) 1968. gada 27. septembra Briseles konvencijas II sadaļas 3. iedaļas normas, ar izdarītajiem grozījumiem, attiecībā uz lietām, kas saistītas ar apdrošināšanu, neattiecas uz apdrošinātāju savstarpēju pieaicināšanu lietās garantijas sniegšanai vai kā trešās personas, kuras pamatā ir vairākkārtēja apdrošināšana;
- 2) nosakot jurisdikciju attiecībā uz apdrošinātāju savstarpēju pieaicināšanu lietās garantijas sniegšanai vai kā trešās personas, atbilstoši šādas tiesvedības definīcijai valsts procesuālajās tiesību normās ir piemērojams šīs pašas konvencijas 6. panta 2. punkts. Tā piemērošana ir atkarīga vienīgi no tā, vai pastāv pierādījumi, kas liecinātu, ka pamattiesvedība ierosināta vienīgi ar mērķi atņemt jurisdikciju tai tiesai, kura būtu kompetenta lietā pret atbildētāju, pret kuru celta trešās personas prasība.

Valsts tiesību normas par pieņemamību var piemērot vienīgi tiktāl, ciktāl tās neiespaido Konvencijas efektivitāti.